

Abonamentul: 3 lei pe an; 4 lei pentru străinătate.

A se adresa ori ce corespondență și abonamentele, D-lui Artur
în Folticeni.

CUPRINSUL:

Tranului	M. Lupescu
Luza-Vodă	S. T. Kirileanu.
Cîntece, culese de	Al. Vasiliu, T. C. Ionescu, Leon Mrejeriu, M. Adameșteanu, Dobre Ștefănescu, Ra- dulescu-Codin.
Monumentul lui Ion Creangă.	
Note bibliografice	S. T. Kirileanu
Știri.	

DE LA ADMINISTRAȚIE

Cotizații primite: D-l G. G. Burghilea avocat și deputat, Do-
rohoi, 20 lei; D-l Serafim Ionescu, Folticeni, 5 lei; Leon Mrejeriu,
6 lei.

Abonamente primite pe anul VII: D-l Titu Maiorescu, București,
3 lei; D-l Gh. Adamescu, București, 3 lei.

Lista de subscripție

pentru ridicarea unui monument marelui nostru povestitor
Ion Creangă.

Artur Gorovei,	Folticeni	3 lei
Mircea A. Gorovei	"	1 leu
Sorin A. Gorovei	"	1 "
Chr. Gheorghiu	"	1 "
		<hr/>
		6 lei

ȘEZĂTOAREA

Anul VII.

Folticenî, 1 Maiu 1902.

No. 3.

Bucătăria țăranului.

Paștele sînt serbătorile cele mai mari, mai frumoase și mai de preț pentru țaran.

Fie țăranul cît de sarac, de Paști, se dă pe sub pămînt și tot trebuie să aibă cîte-va *pășcuțe*. Celor cu desăvîrșire saraci li se dă de cei cu dare de mină, căci cea mai mare pomană e a da celor săraci paști de sf. serbători ale Invierei.

Paștele se face așa : se ia făină de grîu și se cerne prin sită densă, într-o covată mare. În altă covățică mai mică se face *plămădeala*, cu aluat din țig ori cu *țatca*. De multe ori gospodina prepară înouă din floare de hîmei și ceapă, ferte la un loc. Plămădeala se face de cu sară. Dimineața se pune plămădeala în făina de grîu din covata cea mare, și se frămîntă aluatul foarte bine, cu lapte dulce, zahăr, ouă bătute, unt ș. a. pînă se face moale, și se amestecă bine toate bujarecele de făină. Lucrarea aceasta, *frămîntatul a-mădușit*, se face de un voinic. Cu cît aluatul e mai bine frămîntat, cu atît crește mai bine. — Cînd aluatul se pune la *dospit*, se dă foc în cuprîm. Cînd totul e gata, se ia aluatul, se taie bucățele, se face bujuri rotunde și apoi se lătesc cu *sucitorul*, pe masa presată cu făina de grîu, spre a nu se prinde de ea aluatul. Turtelor serbătore de formă rotundă li se pune pe de laturi un colac, tot din aluat, dîndu-le ne-uit-fel forma unor vase. Locul gol din lăuntru colacului se umple cu *umplutură*, făcută din brinză de oi, frămîntată cu cîte-va ouă, și cu lapte dulce cald. Cîne are, frămîntă brinza numai cu ouă. Cînd brinza e prea iute, i se adaugă *barabule* (cartofi) ferți, cu care se frămîntă bine.

Umplutura se face și cu brinză de vaci, cu orez ferți în lapte dulce și amestecat cu ouă. În umplutură, cine poate și are, pune și străbide, scorțișoară, cuișoare, ș. a., ca să aibă pasca miroznă miudră : unele gospodine pun în pască și ceapă prăjită în unt.

După ce s'a-umplut paștele, se *muruesc* (se ung) cu ouă bă-

tute, și pe lopată se dau în cuptor. Pe lopată, ca aluatul să nu se prindă de ea, se preseră țărițe de făină de popușoi, ori, cine are, pune paștele și în țingiri. Cuptorul pentru paști se potrivește cu țărițe : se zviră în cuptor țărițe, și când ele ard, focul a fost prea tare ; paștele se bagă când numai se *rumenesc* țărițele. Când paștele sint coapte, se scot din cuptor, se răcesc și apoi se așază clituri în casa curată, ori în camară, unde stau, fără să pue cine-va mîna pe ele, pînă în ziua de Paști, când se dau la casași, după ce fiecare a luat *nafură*.

Paștele se fac Vineri și Simbătă înainte Invierei. În serbătorile Paștelor nu se minîcă de cit pască, fiind păcat să faci foc și mămăligă ; aceasta e singura serbătoare în care țaranul mai nu face foc, nutrindu-se cu pască.

Pască se mai face și pe la Sf. Gheorghe, pe la Ispas, și pe la Duminica-Mare ; acum ele au ca umplutură caș în loc de brînză. Pasca se minîcă mai totdeauna goală, fără udătură.

O pască, o luminare și 3 ouă roși, se duc jertfă la biserică în ziua de Paști.

Dusul cu pască. A doua zi de Paști, feciorii se duc cu pască la părinți și finii la nași. Femeea gospodarului duce într'o legătură curată o pască, 2 ouă roși și un cozonac -- cine face -- și în schimb capătă și ei de la cei cărora le duc acelaș lucru. La dusul cu pasca se ieș și copii, când finii merg la nași ori cumătrii la nașul copilului. Cei ce primesc pe gospodarii cu pască, îi cinstesc cu vin ori rachiu, chefuind.

*

Cozonacii se fac din acelaș aluat ca pasca. Cozonaci nu fac de cit săteni auuși. Cozonacii au cele mai de multe ori aspectul unei pini. Țaranii de la munte nu prea fac cozonaci. Cozonacii se fac numai la Paști. Ca să aibă culoarea galbenă, multe femei pun în aluat zamă de *șofran*.

*

Pe la lasaturile de săc, pe la petreceri, etc., gospodinele fac *plăcinte* cu brînză de oi. Pentru plăcinte nu-i nevoie ca aluatul să fie dospit. Plăcintele se fac așa : se ia făină de grîu, se cerne prin sita cea deasă, se frămîntă cu apă caldută, și după ce aluatul se face boțurile, se lătesc boțurile cu sucitorul și se pune în mijlocul turtei brînză frămîntată cu ou și în care se pune ceapă prăjită în unt. Plăcintele se strîng -- se acoper -- și se dau în cuptor de se

roc. Fiind coapte, se scot și se ung cu o peniță cu unt, sau rămân și neunse.

După plăcinte se bea vin, ori să cinstește rachiū. Plăcintele se dau și ca jertfă la biserică.

Plăcinte cu poalele în briu se zic plăcintelor mari și cu creși mulți cind se resfing; de-aceste plăcinte fac nevestele tinere și cele cu draguși, cind își așteaptă ibovnicul. — Plăcinte calde se dau și de pomână de suflet al morților.

*

Varzările se fac prin posturi și pe la ajunuri. Ele se fac ca plăcintele, dar în loc de brinză se pune curechiū, ori murat, ori verde, fert bine și prăjit cu oloiū și ceapă. Vărzări se fac și cu *julfă* sau *jufa*, cu cartofi prăjiți, etc.

Varzările se fac mai ales cind gospodarul are se primească cobel de nunță ori de botez.

*

Scuticele sau *pelincele Domnului*, se fac la ajunul Crăciunului. Ele sint niște turtițe foarte subțiri, coapte bine și mucte în apă îndulcită cu miere ori zahar. După ce se pune un rind de turtițe mucte, se pune și un rind de *julfă* urmindu-se ast-fel pînă ce se umple un *b'id*. Unū în loc de *julfă*, puu zahar și mlez de nucă pisat. Aceste scutice amintesc pelincele în care s'a învălit Domnul Hristos. E pomână mare se dai și altora scutice să minince.

*

Alivencele se fac așa: se ia făină de popușoi, se cerne prin sită deasă, și se frămintă cu *chișleag*, în loc de apă; în ele se mai pune și marar, cozi de ceapă, frunze de sfeclă, cimbru, ș. a. hăcuite mărunt, și punindu-se pe frunze de curechiū ori *stegie* (uneori și pe frunze de hrean) se dau în cuptor de se coc. Alivencele se fac subțirele. Cind sint coapte, se scot, se ung cu zmintină — un rind alivenci și un rind de zmintină — și apoi se dau la casași spre ospatare. Alivenci se fac mult pe la Moși (Simbătă înaintea Duminicii mari) de se dau de pomână. (*Alivenci* este și un danț țărănesc).

*

Chiroștele sau *colțunași* se fac la lasatul săcului de postul mare. Ele se obțin așa: se ia făină de grâu, se face aluat, și din aluat o turtă subțire cit masa, lațind-o cu sucitorul. Turta aceasta se face pătrățele ori romburi și în mijlocul lor se pune brinză frământată de oi, ori de vaci. Pătrățelele se indoesc și se fac ca niște

triunghiuri. Aceștia-s colțunașii cruzi. Pentru a-i face buni de mincat, se ferb într'un vas curat, se scurg de zamă și peste ei se toarnă unt topit, de cel proaspăt.

Colțunași se fac și cu curechi fert, în loc de brinză.

(va urma)

M. Lupescu

Cuza Vodă

În inima și sufletul Moldovanului nici un chip de Domn n'a pătruns așa de adine și de cu putere, ca viteazul vitejilor, Ștefan cel Mare, care ne-a stăpînit țara Moldovei, de-atîtea veacuri de om; — iar acum, mai în urmă, alt chip de Domn s'a înrădăcinat, tot așa de puternic, în firea Moldovanului: *Cuza Vodă*.

Cel întâi îi pomenit și va fi într-una pomenit, pentru vitejiile sale, pentru numărul mare de biserici și pentru dărnicia sa; iar ista-l'alt, va dura iarăși pentru veșnica pomenire, căci el a fost care a împămîntenit țaranii, cea mai mare faptă a sa — pentru că a îndulcit vieața și schimbat întru cît-va vremurile nevoioase ale trecutului — afară de aceasta îl mai pomenesc și pentru oca sa cea mare, care arăta a belșug! . . .

Ceea ce n'a cam venit la socoteala țaranului a fost, că prea a luat-o din aspru cu armata, a stîrnit cite și mai cite și gospodariul era stingherit în multe ale lui.

De pildă iată ce cîntec a scornit poporul :

Frunză verde de marari	suî măicuța'n deal la cruce,
s-o stîrnit un gheneari,	să vezi <i>Cuza</i> cum ne duce;
cu 300 de sorțari.	că ne duce ca pe boi,
sortari 's tinerei,	și ne tunde ca pe oi,
tot ramași de la femei.	și ni dă păru'n gunoi.
Frunză verde de măr dulce	

(Auzită din com. Broșteni, Jud. Suceava, de M. Lupescu).

Însă dacă s'aŭ găsit niște guri rele să scornească cîntece de soiul acesta, s'aŭ mai găsit alte suflete înțelepte și alese, care aŭ făurit cîntece cu totul alt-fel.

De pildă :

Frunzuleană iasomie	hai Marie 'n deal la vie,
---------------------	---------------------------

ȘEZĂTOAREA

să culegem floricele
să le facem mănunchele,
să mergem la leși cu ele;
bi leși la Curtea Domnească

să le svîrlim pe fereastă,
Domnul Cuza să trăiască,
șapte țări să slăpinească !

(Elena Sevastos. Cîntec Moldovenești, fața 154).

Alt cîntec :

Franza verde foi de crîn
stîi, puteuța, stîi ca vin,
scum sui pe dîmburele
să culegem floricele
să le facem mănunchele
să mergem la leși cu ele.
La leși la curtea domnească
să le svîrlim pe fereastă,
Domnul Cuza să trăiască !
și din țară să ne slăvească

De cînd Cuza s'a ivit
mulți feciori, a cătănit
mulți copii a sărăcit
multe fete-a 'nbătrînit.
Căci flăcăii s'aî rărit
ocile s'au mai mărit
popușoiul s'a suit (scumpit)
cineî și opt lei de argint [fiorinî],
dar și banii s'au scumpit.

(G. Fl. Marian, Poezii pop. române din Bucovina, tom. II, fața 64).

Dar cum am spus, Cuza va trăi în sufletul țaranului nostru, pentru că l-a iubit înțeles cu ceva pămînt.

La moarte nu ține Romînul nostru, ca la pămînt. De aceia cînd merge la cîndu, merge să-și mintue țara de nevoi, să apere salașul său și chiar să-și dea și viața, și nici o răsplată nu cere de la Dumnezeu, de la țară, de cit *pămînt* ; atît cel clacaș cu petecul lui, cu și rîșcașul cu țara lui de pămînt.

Țaranul nu-l poate da uitării.... căci alt-fel cum l-ar putea răsplăti !

De acola, cînd stă de vorbă cu vre-un cărturar, luîndu-se de curcă, de una, de alta, se oprește cu mintea, întrește ochii drept în ochii cărturarului și cu glas iscoditor, întrebă :

— Măi trăese fiiorî de-a lui Cuza ? Unde's ? Ce fac ?

Murind Cuza în strelnătate, și cînd l-a adus în țară, cu trenul, cu podarî cu bogat, cu sarac, cu tinăr, cu bătrîn, năvăleau la drujmă de țară, oei prin țări, cădeaî în genunchi și cu lacrimile 'n ochi, saruîmă gludele trenului pe unde trecuse trupul lui Cuza Vodă !

Așa că și moartea lui Cuza se asemănă cu moartea lui Ștefan cel Mare.

(Amintire din om în om, și toate din Moldova)

II.

Romînu lui chiabur și boerilor — în vremea de demult — le plăcea să petreacă bine, adică să fie om de petrecere, să se arăte voinic, fie la călărie ori la vînătoare și să trăiască pe lumea asta, — vine vorba de supri partea femeilor.

Cam așa a fost și Cuza Vodă.

Mai ales ca voinicie, Cuza Vodă era strașnic de bun chitaci (țintaș). Zice că odată la Banca, Jud. Tutova, Cuza punca un ou pe capul gol a unui țigan, și el trăgea în ou fără ca să atingă cil de oleacă pe țigan. Așa că și noi ne putem mindri cu Cuza, ca un adevărat Wilhelm Tell romîn.

El avea la Banca, un neam: Lambrino. Aici făcea Cuza multe petrecanii înădușite, numai între-aî lui, și rar făcea petreceri cu tîmbălău mare.

Odată, n'am putut se aflu anume, în Banca ori în Ruginoasa, a făcut o petrecanie cu muzica militărească, cu lume multă și de tot felul. mă rog, huleaî domnesc, nu fleac: mese întinse cu mincări într'ales, de te 'mbatau numai cu mirozna lor; băuturi din belșug și fel de fel de-și scurgeau ochii la ele.

Vodă cu Doamna și cu toți ceialalți petreceau și se veseleau ei în de ei, iar la o parte le mai cînta, cum v'am spus, și muzica militărească.

Tocmai cînd era petrecania în toiul ei, nu știu cum de-a putut răsbate *Ghiriac Furtună*, scripcari din Ruginoasa, ținutul Suceava — moșia lui Cuza — și unde n-a început, măi tată, să cînte țiganul niște cîntece ca acelea, mindre și cu potriveală, de toți aî ramas cu ochii holbați la țigan și cu mințele duse, de cîntece, pe alte lumi desfătătoare.

Toți se minunaî de meșteșugul și iscușința țiganului și unde aî prins a-l lăuda, ba să-i închine pahar de băutură și-l năvăliaî cu bacșișurile care din cotro.

Șeful muzicii militărești, cînd a văzut ce de-a bine a dat peste țigan și că-l întrece pe două părți mai mult, rușinîndu-l în fața lumii, s'a plus Domnului de obrăznicia și moșicicia țiganului. Și nuș cum a fi gîndit și potrivit Cuza Vodă, că a dat poruncă ca să-i tac îndata mare două degete de la mîna stingă, și cele mai de trebuință în meșteșugul scripcei.

Țiganul cînd a auzit de una ca asta, a prins a se vaicara: vai de el și de el, că ce-ar să se facă fără de degete, fără scripcă;

asta-i mama și tata lui, asta-i pînea lui și asta-i inima lui.

— Nu mă prapadi, Măria Ta, că sînt și eă un suflet de om și nu-s nici de-o vină. Ce-am să fac dacă atîta știu și eă pe lumea asta . . .

Vodă făcea.

Atora, care le plăcuse cîntecele lui Chiriac Furtună, fiindu-le mila de țigan, aș pus cite-o vorbă bună pe lingă Domn — unul în-ț'au fel, altul într'alta — și cu mare ce l-aș putut îndoi de la pe-deapsa cea strașnică și i-a schimbat-o.

A poroncit să-i aducă scripea țiganului și Vodă singur a rupt două strune (sol și mi) și l-a hotărît, că, în vieața lui să cînte numai din două strune și cu scripea făcută de dînsul singur. Tot așa și aruncul, iar dacă l-a zăpsi că a călcat poronca, să-i taie amîndouă întoile, ou două degele, cum hotărîse de'ntăi.

Chiriac Furtună a căzut în genunchi pentru mila sa domnească, apoi s'a închinat pînă la pămînt față de mesenii domnești și a poroncit în treabă și bucuros c'a scăpat cu sufletul său și cu scripea, iu-ț'au să.

De atunci el colindă țara în lung și 'n lat, mai ales prin Moldo-va, și țuț'el cunosce, dar îl știu și pațania.

L'au văzut în vara anului 1901.

Îl văzui țare, înalt, uscățiv, ochii duși în fundul capului care le poronose pătuțuit, cu chipiș în cap, îmbrăcat foarte sărăcăcios, cu o tîlă de-a soldul și mai totdeauna cu o sarică aruncată pe-un umăr.

Cu scripea cu 2 strune făcută de mîna lui, galbănă de vremuri și porcă arătiind vieața-i sărăcăcioasă ce-o duce, cu arcușul făcut dînt' un băi încovoiet — par-că de bătrîneță — și legat de-un cap și de altul cu fire de pâr de cal.

Cîntă mereu din scripeă, chiar mergînd pe drum, de accia-și umărul de-o droae de copil, care-l ascultă și face haz de el.

Cînd îl aud oamenii cîntînd, de departe îl cunosce și dau de știe din unul în altul :

— *Chiriac Furtună!* O venit Chiriac iară!

Veste bună și oaspăț rar, căci cîntă întruuna cîntece cu atîta ioc și căldură de se stringe lume multă și li-și greș pe urmă să se deslîpească de el.

Cîntă fel de fel de cîntece: de inimă albastră, care-și potrivit cu soarta lui pribeagă, de jele, care par-că'i plînge sărăcia lui și

cîntece de joc, par-că arătînd că a fost și el odată, în vremea lui, tînăr și de lume.

Pentru cărturari cîntă mai mult marșuri, chiar dacă i se cer alte cîntece. Mereu cîntă un marș cînd merge singur pe drum, în cadența marșului, așa că mi se pare că acest marș să fie chiar de el născocit. — Nu l-am mai auzit acest marș, pe la alți muzicanți. Îi simplu și cu note energice. — Pe cărturarii tineri îi povăluște să-și iee femeii frumoase, ca să știe c'o trăit în lumea aceasta.

Cîntă și din gură, însă cînd cîntă îți vine o jele mare de starea lui de neputință bătrînească. Cînd cîntă din scripă și joacă, tot el, ceia ce arată cit de cu meșteșug a fost în iscusința sa.

Aceasta o face cînd cîntă mai ales „hora unirei“ unde-ți stîrnește niște simțiminte cu totul înălțătoare.

Iată încă un Barbu Lăutaru, care a fost odată, ceva în vremea lui și nu mai are mult pînă ce se va pierde „ca un cîntec bătrînesc!“

(Auzită de la mai mulți locuitori din com. Zorleni, jud. Tutova).

III

Veșnicul întru pomenire, Cuza-Vodă, avea obiceiul ca să umble schimbat în strae. — Se făcea fel și chip, numai ca să cerce pe slujbași — cum își caută de slujbă — să vadă pe cei mai mari, cum se poartă cu cei mai mici; cei bogați, cu cei nevoieși și tot așa cu fie-care.

Nici nu știa de unde rasare și unde se ivește, numai te trezași față 'n față cu acest Domn mare, vrednic în toate și bun la inimă.

Intr'un rînd, cum era el în Piatra, s'a îmbracat țărănește: cu suman, cușmă, opinci, mă rog, din cap și pînă 'n picioare era gospodar getbeget.

S'a pornit calare pe un cal, spre mănăstiri.

Cum mergea așa, mereu se uita la fie-care sat; baga sama la toate, grăia cu orî și cine să intilnea, fără deosebire și ispitea pe toți, de multe de toate.

De la o vreme se trudise și a poposit. Calul l-a dat să pasea pe lingă drum, iar el pe margina șanțului, a îmbucut ceva, ca să-și prindă foamea.

Drept atunci trece pe acolo vatavul mănăstirei Neamțului, că unde-și păștea Cuza calul, era moșia mănăstirei. Cum l-o văzut pe Cuza, o și prins a-l bagiocuri cum îi venea la gură și a-l bate:

— Măi moșicule, de aici l-ai găsit tu să paști calul? N'are nici

un stăpin moșia asta? și cite și mai cite, iar cu biciul dăi și dăi de n'a știul Domnitoriul cum să scape mai degrabă.

Cuza după ce-a scăpat de halaiul acela, ajungînd pe un om, care văzuse pășania lui, l-a întrebat cine-î acela ce l-o bătut.

— Vataful mănăstirei Neamțului. Da ai gustat incaltea și din moorea lui!

— Ai văzut singur! Da mai bate el pe mulți, într'ășa chip?!

— Numai unul Dumnezeu mai poate ținea samă, răspunse Romanul, că unul atîta zic, să te ferească sfîntul să-î incapî în labe și să-î dea cît i-ar plăcea lui!

Cuza însamă numele vatafului, și zice că de atuncea a scos Cuza legea, ca să nu se mai bată și o luat și moșiile mănăstirilor.

Tot el a scăpat atîta norod de robie, dînd pămînt la oameni, că nu-î mai trebuie altă pomană înaintea lui Dumnezeu!

(Auzită de la moș Gh. Bosinceanu din com. Baia, jud. Suceava)

S. Teodorescu-Kirileanu.

CÎNTECE

440.—Foaiezi verdi baraboi,
cu sarnoi noi făcați,
cum ai strîngi di pi vâi
cu primari, cu vatafai,
și ai duci dinapoi
cu pîcu tamazlie di boi,
și ai tunde ea pi oi
și ai da păru'n gunoi.
Strîngi păru cu kietoru,
și-î trîaci măleuți doru;
strîngi păru cu mîna,
și mă uiti măleuța;
strîngi păru vâlureli,
valuri mici și valuri mari
și ni-î dați la feti mari
și ni-î pul-m buzunari,
și-î scoati la dzili mari,
cu oki și ni-î prigiasci,

cu lacrimi și ni-î strokiasci.
(Auzit la școala Vasile Lupu, în Iași)

441.—Foaie verdi ș'o lalé
ci nu credz tu boala mē,
c-am iubit o kiatrî scumpi,
ș-am luat o toanti sluti;
ma du(c) cu dinsa la nunti,
vād altili măi frumoasi
înima me-î fripti arsi.
Da eū sara vin acasi
nibăut și nimincat
și m-așadz, mă eule în pat;
toanta vini lingi mini.
— Ian fugi toanta di-acolē
c-oī întra într'o belé.
Esi toanta la ocol,

vacili și string pomol,
și gițai fug di mor.
Esi toanta și li mulgi,
vacili plăci la fugi,
ș-o ramas un giune balțat
ș-o lua(t) porțița 'n cap
ș-o fugi(t) pînă ei-o crapat.
Nă-o da(t) soacri-nă doi boi,
și i-oî măi da și eă doi
și-ș ei toanta-napoi.

(Auzit de la Dumitru Porcaru, din
com. Broscăuți, jud. Dorohoi).

442.— Frundzi verdi di susai,
mai bădiți Neculai
îo-li colia piști plai
ar-om plug cu șasi cai.
Cum trag suri dinăinti,
nă-o rupt inima, părinti ;
cum trag murgi di la roati,
nă-o rupt inima, nepoati.
Az îi luni și mină îi marț,
plăci neica la Galaț
cu doi telegari furaț.

(Auzit de la N. Trofin, din com.
Parpanița, jud. Vaslui).

443.— Tragi mindri cu bobgi,
nu-ț măi lăcrăma oei,
și tragi și-m gicești
di ei codru 'ngalbinești?
— Di umblaria plugului,
di cintaria cucului,
di troputu murgilor,
di sunitu armilor,
di alian voinicilor,
di jalană mindrilor.

(Auzit de la V. Băbălău, de 71 ani,
din Tătăruși, Suceava).

Culese de **Al. Vasiliu**

444.— Frunză verde baraboî
ne-a făcut maica pe doi,
unu mercuri, unu joi,
și-a umplut țara de noi.
Cu bejenia subsuoară,
s'a luat maică prin țară.
să ne stringă grămăgioară,
să ne dea la o școală ;
și noi carte-om învăța
cînd a crește griu 'n casă
și-a bate cu spicu'n masă,
cînd a crește griu 'n tindă
și-a bate cu spicu'n grindă.

445. Frunză verde trei oglinzi
cū sint singur la părinți,
și părinți-s pliuî de avere,
eă le staă de mîngăere.
Dă-mă mamă după drag
să-mi fie și 'n lume larg.
S'o lăcomit la argint
și m-o dat după urit.
Argintu-mi șede în ladă
uritul șede pe vatră.
De urit mă duc de-acasă
și uritu nu mă lasă.
De urit mă duc în lume
uritu merge cu mine.
Dascalăș cu trei inele
vin la maica de mă cere,
de m'a da, de nu m'a da
pe fereastră ne-om lua
și ne-om face căsuța.
Căsuța de nuele
și ușuța de surcele.

446.— Sub cireș mare rotat
șede Ghițisor culcat.
și Marghioala-i cată'n cap.
Las să-i cate, nu-i pacat,

că l-o fost amurezat.
Iară curva de muere
s'o luat pe hătorele
ca să stringă buruene,
buruene otrăvite
pentru Ghița pregătite.
Ghițisor cînd o gustat
de trei ori o leșinat,
de la ușă pîn' la pat.
(Anzite în Pașcani, Suceava).

Culese de **T. C. Ionescu**

447.— Busuioc crescut în cîmp,
vîna mîndră unde-ți zie
că nu e lup să te mîndre,
nu e ursulec să te 'nghit.
Frunză verde măr domnesc
ce e vînt să te mîndre,
ce e vînt să te lădese ;
ce te stringe udată lînc
să-ți de pe-un an de zile,
ce te stringe, să te sîrut
să-ți dai drumu să mă duc,
spune-mi, puică, mergi, nu mergi,
căci 'n codri să-mi deslegi,
spune-mi, puică, vii, nu vii,
căci 'n codri să-mi mi 'ți !
spune-mi, puică, dumnea,
mergi-tu cu mine ori ba,
nu mă ține legat
ca pe-un dobitoac la gard ;
doboacul dobitoac
și mă vede cu soroc.

448.— Și apoi frunză pelinița
mă duceți în grădinița
să-mi plîvase busuioc,
stîmpt găsi ibovnicu
cu cal negru pântănog

priponit de busuioc.
Și iar frunză pelinuță
cit am umblat pe lumuță,
n'am găsit iarbă și frunză
pîn' la puica 'n grădinița.
Da la mîndra 'n grădinița
am găsit iarbă și frunză,
busuioc în trei crenguța.
De ce ninge, de ce plouă,
de ce frunzulița nouă ;
de ce ninge, de ce 'ngheață,
de ce frunzulița creață.

449.— Frunză verde de dudău
oî săleacu, murgu meu,
mult îi slab și ernat rău.
Dar tare de ce-ar să fie,
dacă l-o ernat străini ?
P'us-am gînd la socoteală
să mi-l ernez eu v'o iarnă,
și să-i dau finuțu pale
și să mi-l adăp la vale,
să mă sui pe dins călare,
să-i dau vînt să meargă tare.
De murguțe 'n pas lupte
că mi-o dat puica nădejde:
de murgule 'n pas mai tare
s'ajungem în sat cu soare
să vedem ce vorbe are.
De-a avea v'o vorbă bună,
noi ne-om mai iubi v'o lună ;
de-a avea v'o vorbă ră
atunci ne-om lăsa așa.

(Anzite de la Virvara Bulugheană,
din satul Crucea, com. Broșteni,
jud. Suceava).

Culese de **Leon Mrejeriu**, inv.

450. — Zice lumea că-s sărac.
 Pă ce beaŭ la basamac ?
 Zice lumea că n'am bani.
 Dar pă ce minine curcani ?
 Pă ce minine, pă ce beaŭ ?
 Așa-s oamenii ce n'aŭ ?
 Mai zice că sint nebun
 de umblu noaptea pă drum,
 și mai zice că-s turbat
 de umblu noaptea prin sat.—
 Lasă, zică cit or vrea,
 c'am umblat ș'oiŭ mai umbla,
 ce-am cătat, oiŭ căula.
 Și ei nu știŭ ce cat cŭ,
 de nu staŭ noaptea pă loc.
 Eŭ umblu dăpă noroc,
 dăpă pustiu dă foc.

451. — Frunză verde de săcară,
 cînd mijeste-a primăvară
 și cînd vin berzele 'n țară,
 la fîntîna cu cel nuc
 se 'utilnește cuc cu cuc,
 se gulese pînă se duc,
 pînă la Sînt-Petru, cînd tac.
 Nu știŭ : tac, ori se prefac,
 mie pă năcaz îmi fac.
 Atunci nucul se 'ntristează,
 ramurile-și crăcănează,
 spre pămînt le lăbărțează.

(Din com. Adamești, jud. Telcor-
 man).

Culese de **Mih. T. Adameșteanu.**

452. — Foaie verde de trei slonți,
 Marișo dintre bălți
 na la neica trei carbonți
 și nu te iubi cu toți.
 — Foaie verde trei costrei,

nu'mi trebuie banii tăi,
 că banii se cheltuesc
 cu vecinii mă 'nvrășbesc.
 — Marișo din Mizil
 cu cămașa numai fir,
 de la mîna pînă la cot,
 se uită Mizilul tot ;
 de la cot și pîn la mîna
 numai firicel și sîrmă.
 Marișo, Mărioară,
 căci n'ai tindă și cămară
 și bordeiu din curte afară,
 să mă găsduești diseară.
 — Am și tindă și bordeiŭ,
 să găsduese și doi, trei
 numai să fie d'ai mei.

(Auzit de la Gheorghe Dobre Bor-
 dea, in etate de 60 ani, din co-
 muna Grindu, județul Ialomița).

453. — Foaie verde trei susai
 Of, of, of !
 puica neichi tu erai,
 Of, of, of !
 care te făgăduiai
 că pe altul nu mai ai,
 cînd ascară la fîntînă
 te prinsei cu doi de mîna :
 unul ținea cobilița
 și altu 'ți săruta gurița,
 și ăla 'mi era ca un frate,
 nu-î pociŭ face răutate ;
 dar de l-oî mai prinde-odată
 daŭ frăția la o parte
 și m'apuc de răutate.
 Și iar verde și-o răchită
siptiri curvă prefăcută,
 că toți craii te sărută,
 te sărută pe obraz

să faci lui neica necaz.

(Auzit de la Ion Gheorghe Dobre Bordea, din comuna Grindu, județul Ialomița).

Culese de **Dobre Ștefănescu.**

454.—Frunză verde de măr dulce
și ne duce, maică, duce,
și ne duce la bătaie
unde săbiile taie
numai carne măruntaie ;
și ne duce la ciocoi
legați în funii de tei
ca p'un tamaslic de boi.
Și ne duce, maică, duce
și ne duce la Poiană
la Poiana-Birsoiană :
nu e iarbă, nu e griu,
numai singe pină 'n briu ;
nu e iarbă,
nu e ismă
numai singe pină 'n cismă ;
nu e iarbă
nici secară
numai case de catană ;

nu e iarbă nici mohor
numai singe peste flori...
(Din Rucăr, Muscel).

455.—Frunză verde de sulfine,
puică,
cine te-a făcut pe tine
așa 'naltă și subțire
și la trup făcută bine,
par'că m'a 'utreat pe mine...
Ochii tăi cuțite n'au :
mă mir, junghiuri cu ce-mi dau?
Ochii tăi arme nu poartă,
mă mir, cu ce mă săgeată ?
In fața obrazului,
piatra diamantului,
și pe frunte
pietre scumpe :
inimioara neichii ruptă...
Puică, sprincenile tele
ale lungi și subțirele
la coadă cu cărligele
e sfârșit zilelor mele,
ale trase, gălbeoare
mă seacă la inimioară.
(Din Priboeni, Muscel).

Culese de **Rădulescu-Codin.**

Monumentul lui Ion Creangă.

În Capitala Moldovei, din inițiativa D-lui A. D. Xenopol, cunoscutul profesor și Director al importante reviste „Arhiva”, s-a instituit un comitet pentru a aduna fondurile cu care să se poată ridica un monument marelui nostru povestitor *Ion Creangă*.

Noi, cei strinși în jurul „Șezătoarei”, simțem datori să dăm tot sprijinul pentru a

se putea aduce la îndeplinire acest proiect măreț, merit a slăvi pe acei îndrăgostiți de popor și de arta lui, precum era nemuritorul *Ion Creangă*.

Șezătoarea deschide o listă de subscripție pentru ridicarea monumentului marelui povestitor *Ion Creangă*.

(Clișou oferit gratuit de librăria Leon Alenay, din București).

Note Bibliografice.

- Stăncescu, D.** — Glume și povești. Craiova 1895.
 „ „ — Cerbul de aur, basme p. copii, ilustrate de Jiquidi. Buc., 1893.
 „ „ — Povești și snoave noi, Buc., 1895.
 „ „ — Snoave. Buc., 1894.
 „ „ — Basme și snoave. Buc., 1894.
 „ „ — Popa Cinzeacă. Buc., 1886.
 „ „ — Jupin Leiba voinicos, puțintichi cam fricos. București, 1886.
 „ „ — La Gura Sobei. Snoave și basme. Buc., f. a.
- Stern, Leopold** — Doine. București.

- Teodorescu, Gh. Dem. — Incercări critice asupra unor credințe datine și moravuri ale pop. rom. Buc., 1874.
 „ — Cercetări asupra proverbelor romine. Buc. 1877.
 „ — Operile lui Anton Pănu. Partea II. Buc., 1891.
 Teodorescu-Kirileanu S. — Povești morale. Brașov, 1899.
 „ — Picală, întâmplări din viața sa. Brașov, 1899.
 Toncescu I. M. — Vorbă să fie. Anecdote. Vol. I. Buc. 1896.
 „ — Vorba merge. Anecdote. Vol. II. Buc., 1900.
 Trache P. — Din mărăciuni, povești Craiova f. a.
 Trimbițoniu, N. — Trei mueri, Anecdote Brașov, 1888.
 „ — Rusalim Păcurariul. Poveste. Sibiu, 1887.
 Tuțescu, Șt. — Din trecut. Legende etc. Giurgiu, 1901.
 Uncescu, Gh. — Cîntece de stea și colinde. Buc., 1863.
 Varron, C. — Noptile lungi. Povești, etc. Brăila, 1877.
 Vartic, Th. — O sută și una de miei istorii. Buc., 1883.
 „ — Cinele și lupul, poveste. Buc., 1884.
 „ — Trei șireți, poveste. Iași, 1878.
 Vasilianu, T. C. — Povestea lui Mihuța cel viteaz. Birlad, 1895.
 Viciu, B. — Colăcăriul. Sibiu, 1889.
 Voiutzchi, Dr. Em. — Despre superstițiuni. Cernăuți, 1893.
 Vulcan, P. — Lilice din Fiud. Tg. Jiū.
 „ — Anecdote și snoave de la Romîni din Balcani. Constanța, 1898.
 Vulpian, D. — Balade, colinde, idile și pastorale.
 „ — Horele noastre.
 „ — Romanțe.
 „ — Jocurile de briu. — Toate în București, f. a.
 Wladimir. — Anecdote militare. Buc., 1898.
 Zahărescu T. și fiu. — Anecdote populare. Buzeu, 1895.
 Zane, Iuliu. — Proverbele Romînilor. Vol. I-VII. Buc.
 Zara, Barbu — Basme și snoave. Buc., f. a.

(va urma)

S. Teodorescu-Kirileanu.

ȘTIRI.

D-l Gustav Weigand, a dăruit Academiei, un album de fotografii de tipuri, porturi, case, biserici și altele, adunate din călătore-

riile făcute de d-sa prin ținuturile românești pentru studiul limbei românești vorbite în acele ținuturi.

Secția istorică a Asociațiunii pentru literatură română și cultura poporului român a hotărât stringerea costumelor și porturilor naționale, precum și compunerea unui album de porturi. — D-l V. Goldiș este însărcinat să compue o instrucție cum să se strângă porturile și costumele naționale.

Congresul revizorilor școlari a admis propunerea cu privire la organizarea unui muzeu de artă națională, pentru care revisorii s'aũ însărcinat a aduna în diferite județe colecțiuni de șeseturi țărănesci, lucrări de lemn, etc. cari vor fi trimise ministerului.

D-l G. Rigo, care publică mai în fie-care No. a rev. „**Sanata-tea**“ cite un descintec, gătește un vol. „**Medicina Babelor**“ și roagă pe cetitorii rev. pomenite, mai ales de D-nii învățatori, preoți ș. a. care cunosc asemenea descintece, ori-cum și ori-ce fel ar fi, chiar publicate fiind, a le comunica, de bine-voește, pe adresa G. Rigo, Turcenii de sus, prin gara Filiași. Numele trimițitorilor se va publica atit în volum cit și în rev. pomenită.

Din partea noastră îndemnăm și noi ca cei ce aũ cite-un descintec să trimeată, pentru că-i o lucrare de samă și ar trebui să fie cit de mult material, mai ales că are puțința să le dee în volum.

D-l Iuliu A. Zanne, prezentind Proverbele Rominilor la Academie, pentru premiul „Adamachi“ a fost premiat cu 2800 lei.

D-l G. G. Burghilea, colaboratorul nostru, cunoscut deja prin lucrările sale bine apreciate în lumea noastră cultă, a dat la lumină o importantă lucrare: **Citeva cuvinte despre literatura populară**, conferință ținută de D-sa la Ateneul din Dorohoi. Regretăm că nu putem reproduce în „Șezătoarea“ macar cîteva pagini din această lucrare, ceea ce am face cu plăcere, dacă am dispune de mai mult loc. Avem, însă, mult material inedit, care așteaptă de ani întregi să fie publicat. De alt-fel cetitorii noștri aũ putut ceti deja un fragment din lucrarea D-lui Burghilea reprodus în revista **Albina**.

La Tipografia și Librăria

M. SAIDMAN

FALTICENI

Se află de vânzare:

Caiete speciale divizia I-a de I. Nicolescu-Radu a 6 bani bucata.

Caiete de Dictando, Aritmetică, și Caligrafie a 2 lei 80 bani suta.

Topuri de hârtie de la 1 leu 80 b.in sus.

Asemenea execută ori-ce lucrări cu prețuri cit se pôte de eftine.
